

ტინისა და კარაულით სიტყვით გამოწვეულია მწარე სუნად და მწუხრი ბურუსის განმიფანა. არქივის ცნობებიდან ვიცი, რომ შეწყვიტე სეპარატორი, რადგან სახალხო სკოლაში მიწის ნარევი და სხვადასხვა მანქანები იყენებოდა. თუნდაც საეკლესიო სკოლა ამინისტროს უწყებს დაეკავებინათ, რომ ამით ხარჯები მინც არ შეიცირდება, რადგან ყოველ სკოლას თავისი ინსპექტორი ეყოლებოდა. შემდეგ ორატორი მიმართავს ცენტრს და სხვებს, რომ სასულიერო წოდებას მხარი დაუჭიროს, მით უმეტეს, რომ მისი მიწროება პოლიტიკისა და დროებით მოვლის გარეშე მდგომარეობას სკოლის განმტკიცებაა. ორატორს უვიკის, სად გაგონილა ისეთ საეკლესიო სკოლის უფლებათა შელახვა, რომელსაც ემხრობა რუსეთის მცხოვრებთა ნახევარზე მეტია. (ძლიერი ტაშის ცემა ნაციონალისტებში და ცენტრში).

მასწავლებელი თხოულობს, რომ მუსულმანთა სკოლებში სწავლა დედა ენაზე სწავრობდეს და მასწავლებლად მხოლოდ მუსულმანებს ან წესდებდნენ. ორატორის აზრით—სადღესი საკითხია იმის გამოკვეთვა, თუ რა განწყობილება უნდა არსებობდეს მთავრობისა და მუსულმანთა შორის: ეს დამოკიდებულია მინათხვედრის თანახმად დამოკიდებულებას ედარება, თუ განსაზღვრულ ფორმაში ჩამოყალიბდება. ამ საკითხის გადაწყვეტა ნათელ ჰყოფს საკითხს: მუსულმანებს ედგომილება რუსეთში, თუ არა? ჩვენ ვივით ვართ და მხოლოდ მუსულმანებადე დაგრჩებითა. (ოპოზიციაში ტაშის ცემა).

მამა მარტვილი ამბობს, რომ კონკრეტულად ერთი რამე გარკვეული აზრი არ არის, მასში ათასი ვერც ერთი ჩამოყალიბებულ პარტიას ვერ დაკამათვითებს. ამისთვის იგი მიმართავს ყველა პარტიებს, პრაქტიკულ მხარს ნუ დაუჭერთო.

როგორღე აღწახავს საეკლესიო სკოლის უფარგისდასა და მოუწყვრობისდასა და ურჩევს, ეს სკოლები საამინისტროს უწყებს დაეკავებინათ.

პირადის შეკითხვის გამო, ლაპარაკობენ: **კარაული, მილოუკოვი** და სუსკოვი.

ლექსები
24—25 ოქტომბერი.

სახალხო-ბარბელ
თავიზი. რეზიდენტ დოკუმენტიანიდან დაბრუნდა და ყარაჯადაგში ამბოხების ჩასაქრობად გაემგზავრა.

პოტსდამი. იმპერატორმა ვილჰელმმა სადარბაზოდ მილო სხონვი. მეტმან-პოლვეგი დღეს საზონავს სადღეს უმართავს, დღეს დილით ნადირობა დაიწყო.

ლონდონი. სპარსეთის სრულგებობა მომხდარა შეიარაღებული შეტაკება.
პარიზი. მინისტრთა საბჭოში ბრიანმა განაცხადა, რომ კანონიერ რეპროდუქციის სამინისტრო არ უნდა ჩაითვალოს. მთავრობას უნდა შეეძლოს, საზოგადოებრივ წარმოებაში მუშაობის შეფერხებას ხელის შეშლა; იგი უნდა ესარჩლებოდეს მუშათა უფლებებს. მით უნდა გაუადვილოთ რკინის გზათა აღმინისტრაციასთან დამოკიდებულება, უნდა დაეწყოს სამედიცინო კომისიები. გაფიცვის უფლების კანონ-პროექტს ორი კვირის შემდეგ განიხილავს. ამ თათბირის ანგარიშმა კლდეურებში კარგი შთაბეჭდილება მოახდინა.

ბერლინი. რუსეთის იმპერატორის პატივსაცემად სადილი მშენებელთა „ისპის-გალდორი“-ში გაიმართება.

სოფია. სახალხო კრებაზე, სახალხო პარტიის ბელადმა—გეგოვმა სთქვა, რომ მაკედონიაში საქმის ვითარება ვერ გვაკმაყოფილებს, ახალგაზრდა ოსმალებმა კანონიერ მოლოდინს არ გავციმართოთ და ეროვნულად სუბიუგანდოვანი გავუჯობებთ. პრაგმატისკნა ბელადმა—დანევიმ აღნიშნა, რომ ოსმალეთში ბულგარელები იმავე მოგომარობაში უნდა იმყოფებოდნენ, რა მდგომარეობაშია მუსულმანები არიან ბულგარიაში. ორატორს არა სურდა ოსმალეთ-რუმინის შორის კონცესიის არსებობა. ხოლო მათი

დახალხოებმა კი ექვს გარეშეაო. ბულგარიამ ამ გარემოებას ყურადღება უნდა მიაქციოს. ტოლოროვი განაცხადა; ბულგარიამ პირდაპირ უნდა აღიაროს, რომ ოსმალეთის სამფლობელოდან საზღვარების ვაფართობს არ წაწარფოსო.

მადრიდი. სენატმა, 149 ხმის უმეტესობით, 85 წინააღმდეგ, მილო კლერკალთა საწინააღმდეგო კანონ-პროექტი.

პარიზი. მადრიდიდან დეპუტატი იუწყებიან, რომ მეფე ალფონსის მოკვლის ამბავი, სიცრუეაო.

ურშია. ურშია-სალმასის გზაზე ყარაღმა გახშირდა. გაძარცვეს რუსეთის ქარაფნი.

პოტსდამი. დილის 9 საათზე რუსეთისა და გერმანიის იმპერატორები, ამაღლის თანახმობით, ირმებზე სანადიროდ გაემართნენ.

ბრიუსელი. ძვლ ბრიუსელში, გამოყენის მიდამოებში, ცეცხლი გაჩნდა. სამი სახლი დაიწვა.

პარიზი. „მარნი“ იუწყება, რომ თუ სესხის გამო კვლავ საფრანგეთის მიმართავენ, საფრანგეთი არ დასთანხმდება, რომ ამ სესხით გაისტუმროს ავსტრო-გერმანიაში დროებით აღებული ვალი. საფრანგეთის პირობები მეტათ მინიმალურია, ხოლო თუ სესხის აღებამდე ოსმალეთს საქმეები აეუწყა, სესხის პირობებსაც ასწავნენ.

სამბოლო. სალონიკიდან იუწყებიან, რომ შესაძლებელია ბულგარიდან შემოტანილ საქონელს ბოლიკი გამოუცხადონო.

ვენა. „ფრემდენტლახტი“ იმპერატორთა შეხვედრის გამო ამბობს: რადგანაც საფრანგეთი, გერმანია და ინგლისი ერთგვარად უტყერიან ამ შეხვედრას, მას წაყოფიერი შედეგი მოჰყვებაო.

პოტსდამი. იმპერატორები ნადირობად ნაზუადღევს 3 საათ. და 45 წ. დაბრუნდნენ.
პარიზი. სოციალ-ისტთა პარტიის საკონკრეტო საბჭომ დაადგინა, რომ, როგორც ააიბიძი, ისე მის გარე მიდამოებში 23, 24 და 25 მთავრობის წინააღმდეგ საპროტესტო მიტინგები გამართოს. საყოველთაო შრომის კონფედერაცია-მაც გადაწყვიტა ასეთივე მიტინგები პროვინციებშიც მოახდინოს. პარიზში მომხდარმა, ქალაქის თავთა კონგრესმა სასურველად მიიჩნია

მუხი კიბალიტეტების ავტონომიურ უფლებათა გაფართოება და მტრ მსახურთა მდგომარეობის გაუმჯობესება.

ლონდონი. ექიმ კრიპპენმა, რომელსაც სიკვდილი ჰქონდა გადაწყვეტილი, სასამართლოს დადგინდება განასაზიგრა მის განსაზიგრებას უწყურადმდე დასტოვეს.

მადრიდი. მუშებმა განზრახვა ჰქონდათ საბადელიდან ბარკლონაში წასულიყენენ, მაგრამ ჯანდარმებმა იგინი გაჰფანტეს.

მიინის-ფრაიფურტი. ნიუ-იორკიდან იუწყებიან, რომ საგიეთს ცეცხლი გაუჩნდა. ბევრი ავადმყოფი ცეცხლში მოკვდა, რამდენიმე ასი ავადმყოფი ტყვეში გაიჭრა.

სუნდსვალი (შეცია). თოვლის ნაშქრებმა აუარებელი ტელეგრაფისა და ტელეფონის ბოძები წააქცია.

ვენა. სემის სხდომაზე უკრიბნელთა ბელადმა ლევიკომ იმედი გამოსთქვა, რომ საარჩევნო რეფორმის საკითხში, ორივე ეროვნების ინტერესების დასაცველად, შეთანხმება შესაძლოაო. ამისთვის ითხოვა, რწუნებულთა გადაწყვეტილებას დაეუკლო და მანამდე კი სხდომა შეწყვიტათო. ლევიკის წინააღმდეგ მოეწონა, როგორც პოლონელ პარტიებს ის რუსთა ხალხის პარტიასაც.

პარიზი. „ჰან“-ი სწერს, რომ იმპერატორთა შეხვედრას დიდი მნიშვნელობა აქვს, განსაკუთრებით პარიზის დღევანდელ მდგომარეობის საკითხისათვის; ამ შეხვედრას კავშირი აქვს გერმანიის ურესებთან და რუსეთის ინგლისის ხელშეკრულებას შეთანხმებისათვის.

ვენა. „სტიტ“-ს აზრით, იმპერატორების დღევანდელი შეხვედრით მხოლოდ გერმანია მოიგებს, რადგანაც ამ ორის წლის წინედ ის დარჩა: გარყვნილი ეხლა კი ავსტრო-უნგრეთი ღრმა გარედ, რადგანაც რუსეთთან ვერ მორიგდა. ავსტრო-უნგრეთს მხოლოდ ერთი მოკავშირე-და შერჩა—გერმანია. რეიე ფრაიე-პრესი“ ამბობს, რომ რუსეთმა ევროპის ორ დიდ სახელმწიფოსთან გასდო ხილიო.

ვილნა. იმპერატორი 23 ოქტომბერს პოტსდამიდან წავიდა.

ურშია. რიზა ხანმა და მუსტაფა ხანმა 200 ცხენოსანით დაიპყრეს

დოლი ოლქი. ამბობენ, ვითომ ოსმალეთის აქტებდეს მათ.

თეირანი. ზეგლი-სულთანის თეირანი დაიბარეს, მას გენერალ-გუბერნატორ ფარის აღდილს აძღვევენ.

ბერლინი. საზნოვი დიდხანს ებაას გარეშე საქმეთა მდივანს და იმპერატორის კანცლერს.

სამბოლო. სესხის უმთავრესი პირობები შემოუშავეს. გერმანია ავსტრიის ჯგუფი შეპირდა 11 მილიონ გივანჭის სტერლინგის სესხებას ორის წლის განმავლობაში წინდაწინე 500,000. მისცემენ.

პარიზი. ჰავასის საავტონო იუწყება, რომ მადრიდას, ბარკლონასა და საბადელში სრული სიწყნარეაო.

ახალი ბუხარა. იალტიდან დაბრუნდა ემირო ბუხარის.

რუსეთი. სამეურნეო საზოგადოება ნოემბრის განმავლობაში პირებს ავხაზეთის სოფლებში სამეურნეო ლექციების მართავს.

ბარკოვი. საბეთალო ინსტიტუტში ფიზიოლოგიური ლაბორატორია გახსნეს.

მოსკოვი. ტრეტიაკოვმა უანდრედა ნახევარი მილიონი მან. ქალაქის ახალ საავადმყოფოს, ნახევარ მილიონი-უნივერსიტეტს.

სლავიანსკი. აფეთქებამ დაანგრია კუთხრის შენობა, სადაც ავაიან ცის ფესვასკლის საავტონო იყო.

ელივი. ელივის სადგურზე ლამით დაიწვა წისკილი, ბედელი და 100 ვაგონი ხარბალი. ზარალი 75 ათასი მანეთია.

ცარიცინი. აკურთხეს, ქალაქის ხარჯით დადგმული, გოგოიის ძეგლი.

ნარკვევი
(ჟურნალ-გაზეთებიდან)

კვირის ისე გამოვიდა გაზეთი „საქმე“ და პირველ ყოვლისა, რასაკვერელოა, „სახალხო გაზეთის“ შეგობილა. მართალია, ამ ბრძოლის იარაღი ცოტა მომეღებულა, მაგრამ რას იხამ, თუ სხვა იარაღი არ მოგვკოვება. თურმე ნუ იტყვიო, „სახალხო გაზეთი“ ყმაყვილია ნამეტნიკის კანონ-პროექტით. ის (ნება ვინ?) სიბრულით (!) აღნიშნავს, თითქმის კავასის მთავრადამ უარყო თავდაზნაურობა წოდებრივ ინტერესებში და გლეხ-კაცობას გამოფხარაო.

ასეთი აზრი გამოჰყავს „საქმეს“ ჩვენის გაზეთის მეთაურ წერილი-

ლო ჩემს საფლავს, იყავ მომთმენი ჩემს ამბავს გეტყვის შენ ეს ჯვარი, თავს, რომ მაყრდნია. უკრა დაუკდე, ის საფლავით არის ამონახები და განგებს ცეცხლის ასოთი ჯვარზე წაუწერია: აქ განისვენებს წინააღმდეგელო, ვისის მათგათო თვით განგებამ დალაძყო ერთხელ ქემარტება, რომელიც ეხლა ჩემ საფლავში განისვენებს, რადგან ვერ იგუეს ის აღმის ძეთა. განთილი-სას, მაღალ მცენების უცნაურ გზებით აღტყუნებულო, სოფლად მოხვლი, ბურანში მყოფ ძიათა გასაღვიძებლად. მაგრამ ამოდ გაჰკიოდა ჩემი ნაღარა... ამოა იყო ხნა სიმართლისა, არვის ესმოდა. უწყულო უღანბოს ჩემმა სიტყვებმა ცრემლი აღინეს, იმდღერებოდნენ ბუმბერაზი მაღალი მთები, მაგრამ ყოველი იყო ამაო: ვინც სხვას აღვიძებდა, ეხლა თვით სძინავს და ვისაც სძინავდა, მას ხომ ეძინება უკუნისამდე. არ გაიკვირო, რომ შეხელა ჩემს ირგვლივ ლოდებს, — ვინელო, სიტყვებშივე რომ აღმოგვასწარ გადამერჩინა... მაგრამ განა ჩემნი ცხოვრებაც ასე არ მიღის? დაბადებოდან ველტვით რადაცას, რომელიც ბედნიერებაც არის და სიყვარულიც; მაგრამ ამოა ოტლოვა. ოცნება ჰქრთის, ოცნება ცახცახებს... ნაღველში ჰქრება ჩემნი ცხოვრება. საფლავში მიგაქვს გრძნობა დაუკმაყოფილებელი, წადლი — აღსურვლებელი, ღტოლვა — განდგურებელი, და მათე დაფრავს მის გაუშქირდალე ჩრდილი საფლავისა, თითქმის არც კი არსებულა. და ასე თავდება მუდამ უკვდავი ზღაპარი ჩემის ცხოვრებისა...

სიკვდილი.
... ის ყოველგან არის და ყოველთვის.

მის წინ სიცოცხლე თრთის ცახცახებს, მითი სუნთქვის ყოველი სულდგმული, მითი სუნთქვის ცახცახვარდ და მშენება განთილისა, მის მსახურად ხელში ყველა გაივლის, ყველა გაჰქრება; მისაგანებულად, ვაგლას რომ ფერფლიც აღადარება...

... და ჩვენშიაც მუდამ სიკვდილი...

დან: „ახალ საფლავს პირვეტის შესახებ! მოდი და წაუწერე დაგვირბე, რომ

სახალხო გაზეთი“ დაიწვიო (!)
უარ-ყოფს თავიანთა 1905—6 წლის გახას.

უნდა ვიფიქროთ, რომ მაშინაც ამხვე გვიკვირებდნენ...

თუ ჩვენ „კმაყოფილებით, სინარულითა და დატინებით“ ვართ გამსკვალუნი, არც საქმეა მინცა და მინც დაღვრემილი, ვინიდან

ნაციონალისტური ბანაკი გასაქრ-შია. კართელი ხალხი ნაციონალიზმს უარყოფს. უმადლები წოდება-კი მუდამ ნაციონალიზმს ებლაუება (მითა-მაც არ აღემა გადაგვარების გზას) ამიტომაც იყო საქართველოს ავტონომიის განხორციელების ლაშქარულ-ქართველ თავდაზნაურობის (მაგალ. თავ. ნ. მინგრაღლისა, დაგ. მელია. თაგვილიანის, გენ. ამილახვანისა და სხვ.) და ინტელიგენციის, ქართველ ენციკლოპედია და მერე ქართველი ხალხის ძალ-ღონით, ასე ფიქრბდნენ „საქართველოს“ მეთაურები განმთავისუფლებელ მოძრაობის ემსა.

მაგრამ „საქმელებმა“ დასძახეს მედრალ „ძირის ავტონომია“ და იხსნეს ქართველი ხალხი ამ უბედურებისაგან. ევაა, რომ ავტონომიის სული ისევე მუდამ „სახალხო გაზეთში“ და საქირაო მისი აღმოფხვრა ძველის, ნაცადის იარაღით...

„ნოვოე ვრემისა“ უკანასკნელს ნომერი უტნობი „ნატერაინანი (ე. ი. დაკარგული) ენება კავასისის შავი-ქვის საქვს. იგი უწყუს, რომ შავი-ქვის წარმოება საშინლად დაეცა, ილუბება და ამის მიზეზი ცნობილი პირობები კი არ არის, მისის აზრით, არამედ სულ სხვაა.

კავასისის რველუციამ საბოლოოდ მოჰკლა ბათობიდან ნავთის გარბის საქმე, მოჰკლა მთელი ქალაქი ბათუმის რომელიც დიდ საქონერციო ცენტრი დან კავასისის მივარდნილ სოფლად (წავადაოქცა; ახლა რკინის გზის დიდ ტარიფი (კიათურის შტო) და დიდი საზღვაო ფრანტი, აგრადე შეიქქეს მწარმოებელი ჯგუფისა და ექსპორტერის ნაწილის ანაკილო-სინდისიერება, სიკვდილს უქადის მთელს კავასისის შავი-ქვის წარმოებას. საქირაო ამხვე დატყუება.

ხოლო ბ. „ნატერაინანი“, რალა თქმა უნდა, რველუცია უფრო აფიქრებს ვიდრე ტარფის დაკლება არსებულ ვერგ-წოდებულ „შავი მრეწველთა კრების საბჭოსა“ არაგითარი იმედი არა გვაქვს: ამ საბჭოს ხელ-მძღვანელი გართულ არიან უფრო პი-

ლო ყველას მოესმის. ის გუბელია წინამძღვართა უბედურებისა. მთანი მაღლინი, მწუხარებაში გაქვავებულნი, სდგანან და ელოან. მათი ლოდინი „დანახება უნახავისა“ — ამბობს მგოსანი... უსახლგროა მათი ლოდინი, რადგან მათ უწყვე მოესმით ჩონჩხების ქნარზე სიმების ქვერა. ის სიკვდილია, დაძინებისს უმეტერას სოფელს. კარგად იცან, რომ ის გრიგალია ჟამის რველიდან ამოვარდნილად, და ვინ იცის, რამდენი გვ ძირიდანამ ამოუთრებია, იცინა რომ სიკვდილი მიწის ძვარა, ვულკანის ლაფი, მიწის წილდა ამოხეთქილი, და მაღალ მთებსაც იმსვენაოქლებს.

... სიკვდილი ამოთეოზია ბუნებისა.

ის ერთია, რომელმაც არ იცის ლალატი. ეამსა მწუხარეს, მისი სილ-ღვერა ყურს ჩამოესმის, სამაგიეროდ ადგა შიაც თავს დაფარავტებს ჩჩგულკრმას აა, დედის ნანასთან ერთად, ისიც მღერის. მისი სიმღერა ნაღველიანი და სველიანია...

ცეცხლის ბტლონი მოჰქრის დემონი სიკვდილისა, ვით ქარიზხალი დაძრწის უღანბოდ და ვა მას, ვინც ხელ-გაწვილოს მას გზაზე შეხვედნა; გამართობოვოს ის ყველაფერს, სამარის ჩრდილი მას გადაეხვევა.

ის მიზანია ჩვენის ცხოვრებისა, მისი გზა ძველებით არის მოკენქილი.

... ის ყოველგან არის და ყოველთვის.

მის წინ სიცოცხლე თრთის ცახცახებს, მითი სუნთქვის ყოველი სულდგმული, მითი სუნთქვის ცახცახვარდ და მშენება განთილისა, მის მსახურად ხელში ყველა გაივლის, ყველა გაჰქრება; მისაგანებულად, ვაგლას რომ ფერფლიც აღადარება...

... და ჩვენშიაც მუდამ სიკვდილი...

ამ საგ ბუღბეს სიყვარული
გ უძღვნი ბი ნ ა ს.

ტყის მშენებებს ვინ არ მოჰყავს აღტაცებაში.
გამაცოცხლებელ, სურნელოვან ჰაერით, ყვილილ მცენარეთა ყნოსვით დამთვარალი, აქ-იქ ანკარა წყაროებიდან გულს რომ აგრილებს, თვალს ამებს საუბხოვო მწვანით შემოსილი მთა-ღრები და სმენას ატკობს ფრინველთ ჰაკკიკი...

ვინ არ ეძღვევა ოცნებას, როცა ბუნებით სტებება, მის მშენებით გარს შემორტყმული... ვინ არ მადლდება სულით, ვის არ უტყემს სიამით გული?

ტყის საიდუმლო სიჩუმე, მდუღარება, ფოთლებს ზეფირი ნახად რომ ეჩურჩულება, გონებას რა არ ეჩვენება, ვის არ უოაკცელება ამ უტყვე სიცოცხლის საიდუმლოება?... ვინ არ სტებება ჩუჩუნება ნაკადულით, ვიწრო ხეში რომ მოჩანჩქნარებს, ნაპირებ ტყით აღმათუთი ყვავილით შემოსილი?!

რომ უყურებ ყვავილ-მცენარის, უძრავ მშენებებს, უსმენ დუღუნს ნაკადულისას, სვერეტ რხევას ტოტებ-ღერო-ფოთლისას, რადაც საიდუმლო ჩურჩულს ისმენ და გრძობა, რომ მთავია შეთანერგოლია ჩემი, ნახე, ნეტარებით სავსე სიცოცხლე...

რაღ მერად ბუნებას უახლოვდები და გრძობით ივსები, მით უფრო ნათლად გესახება კეთილი სული, რომელიც დაჰფერეს ამ მყუდროებაში და სიყვარულის ნეტარება სტრის უძრავ სიცოცხლეს...

ზუნი, ცელქი ნიავი და მზის ლაქვარდი სივი, ტყეში მოფენილი, ყველა ერთად აღაზნებს ადამიანსა... ამ დროს გრძობ, რომ აქ დაბედეულა, აქ არის ნამდვილი სიყვარული, მთლად გრძობად გადაქცეული... აქ არის ის, სვეტაკი, მომხილავი, ტკბილი გულის პასუხი...

მაშინ რწმუნდები, რომ სიყვარულია საფუძველი მთელის ჩვენის ცხოვრებისა, რომ მისთვის შეწირულია ძალ-ღონე, გონება, გული, შემოქმედება!

აქ გრძობ იმ სიცოცხლის სიტკობებას, რომლითაც ვცოცხლობთ ჩვენა და ოცნების ფრთებით მივექანებით დასატკობაქ... ახ, ნეტავ შენ, ბუნება, რომ აგრე გატკობს სიყვარული!

გაიარა ფიცხოველი.

ფარია ბეღნიერებისა
... იყო, იყო და გაფრინდა.

— არა დედი, ლაათავე, შენი კირიმი, ეს ზღაპარი.

— დავათავე და ის იყო, ჩემო კარგო.

— იყო ფერია ბეღნიერებისა. დილის პარნასზე აპოლონს ესტუმრებოდა და, მისი სიმების ძვლით დამტკობარი, მერე სხვა უზიარებლად ბეღნიერების გრძობასა, არა დედილო?... — არ ვიცე, შვილო!

ლიყო, ისინი შეხვედნენ ჯვარდინ გზაზე. ბოროტმა და-ანამ მას ძალ-ღობი მიუხია და მისი თოვლითი თეთრი ტანისამოსი სისხლმა შეღება.

— არა, დედი?
— ჰო, ჩემო კარგო!

მას შემდეგ დაწყებულა ფერიამ სოფელი და დასისხლიანებულ ფრთებით ლაქვარდოვან სივრცეში შეისრილია მას შემდეგ ის არავის უნახავს. იყო ფერია ბეღნიერებისა და გაფრინდა... გაფრინდა.

შეუძღვე დადიანებს არ ეკარება ბეღნიერება, შორს გაურბის, ისე, როგორც გნოლის ლაშქარი მშვიდს არწივს იმისთვის არის, რომ ადამიანებს საბე ჩამოსტირით ხოლომე ვერ ნახავ პირმოციწარე ადამიანებს, გლოვობენ დაკარგულ ბედნიერებას. ვაღა მელაპარაკებოდა, რომ ბეღნიერება ბოღდააო.

— დედა, არ მოეა კიდევ ის ფერია? — დაიბნებოთ ვეითებოდა კირვეული ბავშვი დედას.

— რა ვიცი, შვილო. ხედავ იმ მთებს, ცაათმდე რომ აყვდებულან ასე არიან სულ ისინი; ნისლი რომ მოხვებოთ, ეს მათი ლოცვაა, ცას შეგვედრიან, — ფერია დაგვიბრუნეო და ელიან სულ დაუსრულებლივ, გული ეღვეათ ლოდინში... უსახლგროა მათი ლოდინი.

— ნეტა როდემდის გაგრძელდება ეს ლოდინი, უთუოდ ჩვენ ვერ მოვესწრებით, არა დედილო?
— არ ვიცი, შვილო! ბავშვს ჩისტვლიმა, მხოლოდ დედა, კიდევ ჰეჭობდა ამ საუბრის წერო კითხვებზე და ბოლოს დაქანტულმა თავის ნანაზე თვითვე მიიძინა.

ფ ა რ ვ ა ნ ა
დღე დამემ შესცვალა. შავ-განდირ ფრთებში გამოხვია დამემ სოფელი და ყრუ მდუმარება დაებატონა არემიდაძოს. მწუხრის ნიავმა მალალ მთებში მწუხარებისას ჩამოქრა სიმებს და მწარედ აქვითანდა. ვზივარ მარტო ოთახში და წიგნს ვკითხებოდა. ირკველი დამე, დაუსრულებლობე ბნელი გარშემო ისე, ვით ჩემ სულში. მომაკვდავივით ბუტავს სანათი და მკრთალი სხივები კედელზე აჩრდილივით დაფარავტებს. ამ დროს

